

μασίας τῆς ἐκδικήσεως. Οἱ παρὰ τοὺς πόδας τῆς Δίρκης κείμενοι στέφανοι ἀνθέων καὶ τ' ἄλλα ἐγκαλωπίσματα αἰνίττονται τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου. Κίτων ὄρμα κατὰ τοῦ ταύρου ὑλακτῶν. Νέος τις βάκχος καθήμενος, φαίνεται πεφοβημένος ἐκ τῆς ἐνώπιόν του φρικώδους σκηνῆς.

Τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἐθαύμαζον εἰς ἄκρον τὸ σχοινίον. Ἄλλὰ τὸ σχοινίον εἶναι ἔργον νεώτερον, οὐδ' ἔχει τι ἄξιον λόγου, ἐπίσης νεώτερα εἶναι καὶ ἡ κεφαλὴ, ὃ ἡμίσις βραχιῶν καὶ τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ κορμοῦ τῆς Δίρκης, ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ βραχιῶν τῆς Ἀντιόπης· οἱ ἀνδριάντες τοῦ Ἀμρίονος καὶ τοῦ Ζήθου εἶναι νεώτεροι, ἐκτὸς τῶν δύο κορμῶν καὶ τῆς μιᾶς κνήμης, ὡς καὶ οἱ πόδες τοῦ

ταύρου. Τὰ ἀρχαῖα εἰσὶν ἡ κεφαλὴ τοῦ ταύρου, ἡ χλαμὺς τῆς Δίρκης, ὁ βάκχος, καὶ διακρίνονται διὰ τὴν ἀμίμητον ἐντέλειάν των. « Ὅσα τοῦ συμπλέγματος τούτου εἶναι ἀρχαῖα, λέγει ὁ Βιγκελμάν, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις, ἡ Ἀντιόπη, ἐξαιρουμένης τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν βραχιόνων, καὶ ὁ νεανίσκος, ὅστις φαίνεται καταληφθεὶς ὑπὸ τρόμου διὰ τὴν τιμωρίαν τῆς Δίρκης, δικαιουσι τὸν θαυμασμὸν τοῦ Πλινίου. κτλ.» Γνωστὸν ὅτι τὸ ἔργον εἶναι τῶν ἀδελφῶν Ἀπολλωνίου καὶ Ταυρίσκου ἐκ Τράλλεων πόλεως τῆς Κυλικίας.

Κ. Π.

Η ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1848, ὅτε ἅπασα ἡ Εὐρώπη ἦν εἰρηνικὴ καὶ εὐδαίμων, αἰφνης, πανταχοῦ σχεδόν, μαίνεται ὁ δαίμων τῶν ἐπαναστάσεων. Εἶναι μακρὰν ἤδη ἀπὸ ἡμᾶς ἡ ἐποχὴ αὕτη, ἡ φάσις τῶν πραγμάτων μετεβλήθη ἐντελῶς, ἀλλ' ἡ ἱστορία θέλει καταγράψει μὲ γραφίδα αἰματοστάζουσαν τὰς καταστροφὰς τῶν λαῶν καὶ τὰς συμφορὰς ἀναριθμητῶν οικογενειῶν, διότι πολλὰς αὐτῶν χιλιάδας αἱ ἐπαναστάσεις καὶ ὁ πόλεμος ἔρριψαν μακρὰν τῆς πατρῆου γῆς των.

Μίαν τῶν οικογενειῶν τούτων παριστᾷ καὶ ἡ παρῶσα εἰκονογραφία. Ἐρρίφθησαν οἱ δυστυχεῖς

εἰς γῆν ἄξενον καὶ αὐχμηρὰν· μόνος ὁ πατὴρ σώζει γενναιότητά τινα ἐν τῇ ἐξορίᾳ του ταύτη, καὶ ἀτενίζει ἴσως σκυθρωπὸς καὶ περίλυπος διὰ τῶν περάτων τὴν πατρίδα του. Ἄλλ' ἡ μήτηρ, ἡ δύστηνος μήτηρ αἰσθάνεται τὸ ἄλγος σφοδρότερον, διότι ὁ πρεσβύτερος αὐτῆς υἱὸς χύνει πικρὰ δάκρυα ἐπὶ τῇ συμφορᾷ ταύτῃ, τὰ δὲ νεογνά τέκνα τῆς κοιμίζει ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐδάφους. Παρὰ τοῦ οὐρανοῦ μόνου ἐλπίζει βοήθειάν τινα, καὶ εἰς αὐτὸν μόνον ἀτενίζει ἀλγοῦσα.